

JÁ, ZLATÝ RETRÍVR

Příběhy psa Tedíka a jeho kamarádů

Dan Materna, Veronika Suralová

Já, zlatý retrív

Obsah

Já, zlatý retrívr	1
Chumel štěnat	4
První den u páníčka	6
Psí život	10
Jak jsem našel svůj nos	16
Pes = lovec	18
Lovecké zkoušky	20
Skáču přes klády	22
Puntikovaná slečna	24
... když potkám štěně	26
Boj o klacek	28
Tanec	30
Zápas ve vodě	32
Jsem vodní pes	34
Jen se tak trošku otřepat...	36
Skoky do vody	38
Za úsvitu	40
Běhání po louce	44
V lese	46
Spánek	48
Kočka	50
Žába	54
Moře	56
Psí potápěč	60
Na výstavě	62
Retriever klub	66
Psí lázně	68
Sněží	70
Zima, to je válení na sněhu	72
Zimní radovánky	74
Kůň	76
Iglú	78
Námluvy	80
Na honu	82
Psí práce	84
Štěňata a sníh	86

Chumel štěňat

Ležím uprostřed měkhoučké chlupaté hromady, která se trochu hýbe. Cítím kolem sebe vůni maminky a mlíčka. Něco mi říká, že ten chumel není jeden tvor, že je nás tu víc. Ale proč bych o tom měl přemýšlet zrovna teď, když se mi chce tak strašně spát? Zahrabu se dovnitř, a až se probudím, budu třeba o kousek chytřejší...

Kručí mi v bříšku! Co s tím udělám? Musím se profláčit k mamince, ta mi pomůže. Sunu se směrem k ní, ale je to tak těžké: samé packy, čumáčky, ouška a ocásky. Zkousím se v tom zmatku trochu vyznat. Tak tato packa je moje, pak druhá, třetí a čtvrtá. Jeden čumák, dvě oči, uši a ocásek... To jsem celý já – já, pes – já, zlatý retrívr! Ti ostatní, to jsou moje sestřičky a bráškové. Všichni voníme stejně, jsme jedna rodina.

Maminka mi pošeptala do ouška, že nějakou dobu budeme všichni pohromadě, ale jednou si pro nás přijde páníček a pak se všechno změní. To už budu velký.

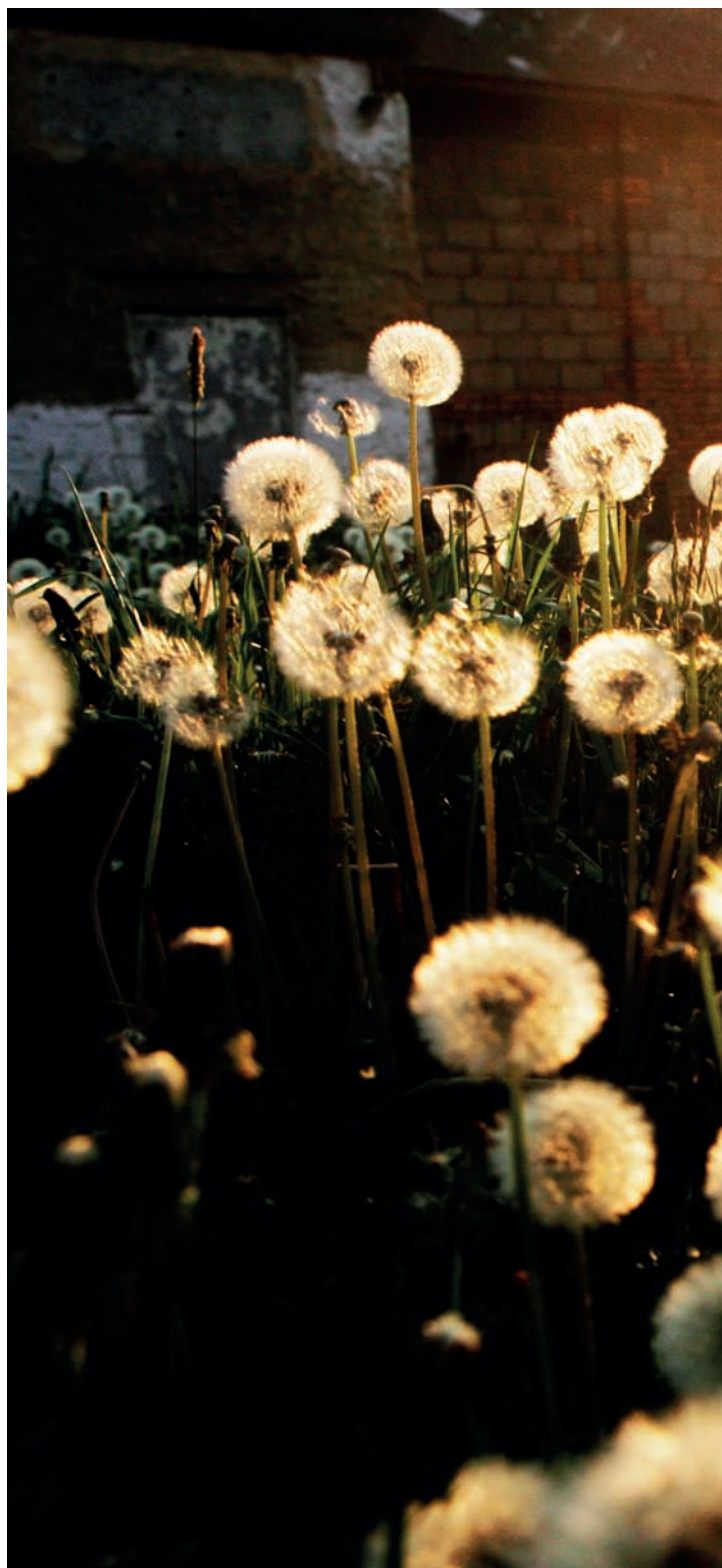

První den u páníčka

Jednoho dne si jako obvykle hraju s brášky – válíme se, přetlačujeme, koušeme si uši –, když se přede mnou najednou zastaví dvě obrovské nohy, z výšky se ke mně snese velká ruka a zvedne mě nahoru. Pak jen slyším: „Ty jsi ale pašák. Budeme kamarádi?“ Aha, je to tady. Páníček. Už jsem asi velký. Velký TEDDY, ale můžete mi klidně říkat Tedík. Sbohem, moje rodino, slibuju, že vám u páníčka nebudu dělat ostudu, a doufám, že se někdy zase uvidíme.

Být velký je prima. Myslel jsem, že boj o misku se sourozenci je největší dobrodružství na světě. Ale všechno je jinak. Můj páníček mi ukazuje pravé zázraky. Třeba dneska. Šli jsme spolu na takový veliký zelený pelísek – páníček tomu říkal louka. Na ní se povalovalo nepočítaně zářivě bílých míčků. Ležely úplně všude. A nebyly obyčejné. Stačilo na ně skočit a rozpadly se na tisíc malých kousků. Nádhěra! Chtěl jsem je rozbít úplně všechny – skákal jsem na ně znova a znova. Páníček se smál, a když jsem byl tak unavený, že se mi nožičky podlamovaly, odnesl mě domů. Hned jsem usnul, ale i ve snu jsem chytal ty báječné balonky.

Ale to není všechno. Taký jsem objevil skvělou hnědou mazlavou hračku. Jmenuje se bahno. Ta se mi opravdu hodně líbí, ale páníček na mě pořád

křičí, že je to FUJ. Nerozumím tomu, asi má divný vkus. Rozhodl jsem se, že si s bahnem budu hrát jen tajně, když se nebude dívat. Doufám, že to nepozná.